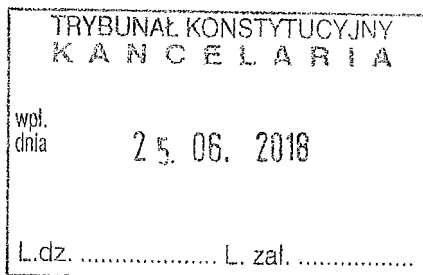

Wrocław, dnia 21 czerwca 2018 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca:

A K , PESEL:

Pełnomocnik skarżącej:

adw. Konrad Giedrojc,
Kancelaria Adwokacka:
ul. Sądowa 12/1, 50-046 Wrocław ;

nr wpisu na listę adwokatów: 1274 ;
Okręgowa Rada Adwokacka we Wrocławiu ;

Uczestnicy postępowania:

1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ;
2. Prokurator Generalny ;
3. Rzecznik Praw Obywatelskich ;

SKARGA KONSTITUCYJNA

W imieniu skarżącej, pełnomocnictwo w załączeniu, na podstawie art. 79 ust. 1 w zw. z art. 188 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej składam niniejszą skargę konstytucyjną, wnosząc o:

1. stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny, że art. 1 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (dalej też: „ustawa abolicyjna”) jest niezgodny z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 oraz w zw. z 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim umorzenie składek na ubezpieczenie zdrowotne nie obejmuje osób, które prowadziły pozarolniczą działalność gospodarczą, ale z uwagi na ustalenie prawa do renty podlegały tylko i wyłącznie obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu, nie podlegając na zasadzie wyjątku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym ;
2. zasądzenie na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym zastępstwa przez pełnomocnika będącego adwokatem, według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

1. Część sprawozdawcza

- stan faktyczny oraz wyczerpanie drogi prawnej do skargi konstytucyjnej

1.1. Stan faktyczny sprawy nie budził wątpliwości w toku postępowania przed organem rentowym oraz w dalszym toku w postępowaniu sądowym.

R K (skarżącej A K , która jest jego następcą prawnym) jako rencista rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej wykonując zawód i kontynuował prowadzenie swojej działalności gospodarczej jako emeryt w ograniczonym wymiarze czasu pracy. Z tej racji był zwolniony z obowiązku wnoszenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe i wypadkowe). Zobowiązany był tylko i wyłącznie do uiszczenia składek na ubezpieczenie zdrowotne.

K K zmarł października 2013 r. i na dzień otwarcia spadku wysokość zobowiązania wobec ZUS z tytułu nieuiszczonych składek na ubezpieczenie zdrowotne z odsetkami wynosiła zł. Spadek po zmarłym wraz z dobrodziejstwem inwentarza nabyła w całości

A K

1.2. Decyzją z dnia maja 2015 r. ZUS Oddział w W z urzędu określił wysokość zobowiązań zmarłego K K , zaś skarżąca dnia listopada 2015 r. złożyła do organu rentowego wniosek o umorzenie nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Decyzją z dnia grudnia 2016 r. organ rentowy odmówił umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca do września 1999 r., styczeń 2000 r., czerwiec 2000 r., lipiec 2000 r., od września do października 2006 r. w łącznej kwocie zł – z tytułu składek zł, a odsetek zł.

Odwołanie od powyższej decyzji skarżąca złożyła stycznia zarzucając naruszenie art. 1 ust. 6 ustawy abolicyjnej poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, że nie zachodzą w sprawie skarżącej podstawy do umorzenia zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, mimo że taka wykładnia nie odpowiada prawu.

Wyrokiem z dnia września 2017 r. Sąd Okręgowy w W Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie, wskazując na treść art. 1 ust. 1 ustawy abolicyjnej i podnosząc, że ustawodawca określił zakres podmiotowy obejmujący umorzenia, które obejmuje tylko te osoby prowadzące pozarolniczą działalność, które w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. podlegały obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności i nie opłaciły należnych z tego tytułu składek.

Sąd Okręgowy powoływał się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wyroku z dnia 21 lipca 2015 r. (sygn. akt III UK 219/14), gdzie wskazano na tożsame ograniczenie kręgu podmiotowego. Stanowisko to oparte było na tym, iż wykładnia językowa przepisów nie pozostawia wątpliwości co do określenia kręgu podmiotów objętych ustawą abolicyjną. Skoro zaś nie ma wątpliwości przy wykładni językowej, to nie stosuje się innych metod wykładni.

dowód:

1. decyzja z dnia grudnia 2016 r. o nr Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W ;
2. odpis wyroku z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt ;
3. wyrok z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt z uzasadnieniem.

Swoje stanowisko skarżąca podtrzymała w apelacji od z dnia października 2017 r. od wyroku Sądu Okręgowego, zaś Sąd Apelacyjny w W Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia marca 2018 r. oddalił apelację uznając, że wykładnia przepisów ustawy abolicyjnej przez Sąd Okręgowy była prawidłowa.

dowód:

1. odpis wyroku z dnia marca 2018 r. Sądu Apelacyjnego w W w sprawie o sygn. akt ;

Odpis wyroku wraz ze stwierdzeniem jego prawomocności został doręczony na adres kancelarii niżej podpisanego pełnomocnika skarżącej dnia 26 kwietnia 2018 r.

1.3. Skarżąca tym samym wyczerpała wszystkie możliwości odwoławcze, ponieważ od wyroku Sądu Apelacyjnego nie przysługiwała jej skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia we wskazywanej sprawie ubezpieczeniowej była niższa aniżeli dziesięć tysięcy złotych (z uwagi na uwzględnianie odsetek w w.p.ż), zaś nie była to sprawa o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (art. § 398² § 1 k.p.c.). W sprawie nie zostały wniesione inne nadzwyczajne środki zaskarżenia.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w W Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ostatecznie orzekł o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącej określonych w Konstytucji przez co skarżąca domaga się, aby wskazane w *petitum* przepisy uznać za niezgodne z Konstytucją RP. W załączeniu do skargi skarżąca składa odpisy orzeczeń potwierdzające wyczerpanie drogi prawnej skarżącej.

dowód:

1. decyzja z dnia grudnia 2016 r. o nr Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W ;
2. odpis wyroku z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt ;
3. odpis wyroku z dnia marca 2018 r. Sądu Apelacyjnego w W w sprawie o sygn. akt ;
4. wyrok z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt z
uzasadnieniem.

1.4. Odnośnie do zachowania terminu do złożenia niniejszej skargi wskazuję, że odpis ostatecznego wyroku w sprawie, tj. wyroku z dnia marca 2018 r. Sądu Apelacyjnego w W w sprawie o sygnaturze akt został doręczony na adres niżej podpisanego pełnomocnika dnia 26 kwietnia 2018 r. W załączeniu przedstawiam wskazany odpis wraz z kserokopią koperty.

Niezależnie od tego wskazuję, że skarga została wniesiona w terminie 3 miesięcy od dnia wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny (marca 2018 r.), a zatem w terminie niezależnie od daty doręczenia odpisu wyroku, skoro nie mogło to nastąpić przed jego wydaniem.

dowód:

1. odpis wyroku z dnia marca 2018 r. Sądu Apelacyjnego w W w sprawie o sygn. akt ;
2. kserokopia koperty z odpisem wyroku.

2. Naruszenie zasady równości wobec prawa w związku z ochroną własności (praw majątkowych) oraz zasadami demokratycznego państwa prawnego

2.1. Skarżąca dopatruje się niezgodności z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 oraz w zw. z 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP przepisów art. 1 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Należy wskazać wzorce konstytucyjne, według których powinna podlegać ocena prawna zgodności z Konstytucją zaskarżonych przepisów ustawy, co zostanie dodatkowo rozwinięte w ramach odniesienia do przepisów ustawowych oraz sprawy skarżącej.

2.2. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego nie jest możliwe umorzenie składek osób, które są zwolnione z obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe i wypadkowe), ale które były zobowiązane wyłącznie

do uiszczania składek na ubezpieczenie zdrowotne. Tak podnoszą chociażby sądy w sprawie skarżącej zgodnie z przytoczonym stanem faktycznym, czy też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2015 r. (sygn. akt III UK 219/14).

Wskazuje to na pominięcie tego kręgu podmiotów przez ustawodawcę, który ujął możliwością umorzenia osoby zobowiązane do uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne emerytalne rentowe i wypadkowe. Jednocześnie ze składkami na wymienione ubezpieczenia ustawodawca umarza składki na ubezpieczenie zdrowotne. Stąd powstaje pytanie – dlaczego ustawodawca nie ujął w kręgu podmiotów także osób zobowiązanych wyłącznie do uiszczenia składek na ubezpieczenie zdrowotne?

Ustawodawca sformułował treść ustawy w ten sposób, że umorzenie składek dotyczy osób, które miały szerokie obowiązki z tytułu uiszczenia składek, wykluczając osoby, których obowiązki były węższe. Dotyczy to, tak jak w sprawie skarżącej, emerytów i rencistów.

Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą są bowiem, co do zasady, obowiązkowo podlegają ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu. Z kolei emeryt lub rencista wyjątkowo jest zwolniony z tego obowiązku, jednak jest zobowiązany do uiszczenia składek na ubezpieczenie zdrowotne. Tym samym gdyby nie zwolnienie z obowiązku uiszczenia składek emerytalnych, rentowych i na ubezpieczenie wypadkowe emeryci i renciści także mogliby skorzystać z możliwości umorzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W konsekwencji wyjątek (niepodleganie ubezpieczeniom mimo generalnego obowiązku) rzutował na inne uprawnienia emerytalne, jak np. właśnie prawo do umorzenia składek. Z zastosowania wyjątku nie można pogarszać sytuacji prawnej osób nim objętych na gruncie innych przepisów prawnych, zaś taki stan wystąpił na tle zaskarżonych przepisów. Zważyć przy tym należy, że opisywany stan związany z emerytami lub rencistami nie jest sytuacją typowej dobrowolności ubezpieczenia, jak np. w wypadku ubezpieczenia chorobowego, lecz sytuacją zwolnienia ubezpieczonego od generalnego obowiązku (do którego odnosi się ustawa) z powodu innych racji (przyznania świadczenia emerytalnego lub rentowego).

Niewątpliwie brak umorzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne, tj. pominięcie podmiotowo-przedmiotowe ustawodawcy, powodując uszczuplenie majątku ubezpieczonych, których zobowiązania nie zostały umorzone. Tym samym kwestionowana regulacja, rozumiana jednolicie przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy, narusza prawo własności i inne prawa majątkowe objęte szczególną ochroną Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę - na charakter dyskryminacyjny. Wnioskując *a maiori ad minus* można wskazać, że skoro można umorzyć np. 1.000.000 zł składek na ubezpieczenie społeczne i jednocześnie np. 200.000 zł składek na ubezpieczenie zdrowotne, to dlaczego nie można innej osobie – która regulowała składki na ubezpieczenie społeczne i wywiązywała się z tego obowiązku albo była zwolniona z tego obowiązku – umorzyć tylko składek w kwocie 200.000 zł na same ubezpieczenie zdrowotne? Czytelne jest, że takie rozwiązanie jest rażąco niesprawiedliwe. Czemu bowiem ktoś z zaległością w o wiele mniejszej skali, w sytuacji podobnej, nie może mieć umorzonej należności? Typowo mamy tu bowiem konglomerat tytułów ubezpieczeniowych, zaś u emeryta/rencisty prowadzącego działalność gospodarczą pozostaje już tylko jeden z nich. Nieobjęcie ustawą abolicyjną osób, które prowadziły pozarolniczą działalność gospodarczą, będąc na emeryturze, narusza zatem zasadę równości wobec prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego odnoszącym się do art. 32 Konstytucji osoby odznaczające się tą samą istotną (relewantną) cechą powinny co do zasady być traktowane w taki sam sposób. Z punktu widzenia ustawy abolicyjnej istotne znaczenie ma fakt

prowadzenia działalności pozarolniczej w okresie między 1999 r. a 2009 r. i ponoszenie w tym czasie obciążeń z tytułu opłacanych składek.

Zarówno przedsiębiorcy, którzy prowadzili w tym czasie działalność, będąc na emeryturze bądź rencie, jak i pozostali przedsiębiorcy (a więc przedsiębiorcy, którzy nie pobierali świadczeń emerytalnych ani rentowych) spełniają wspomniane warunki. Jednakże mimo tego, iż te dwie grupy odznaczają się tą samą cechą, która jest istotna z punktu widzenia abolicji składkowej, to w przypadku pierwszej wymienionej grupy naliczane im składki nie są umarzone, a w przypadku drugiej podlegają umorzeniu.

2.3. Na powyższym tle należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny może orzekać w sprawach pominięcia prawodawczego (uregulowania niepełnego). Pominięcie w przeciwieństwie do zaniechania, nie polega na odstąpieniu od uregulowania danej materii, ale na stworzeniu sytuacji dyskryminujących dla pewnej kategorii podmiotów przez wyłączenie ich z grupy osób uprawnionych do korzystania z korzystnych przepisów. **Skoro bowiem ustawodawca uregulował daną kwestię, to musi pozostać konsekwentny w swoim działaniu i wprowadzone przepisy nie mogą mieć charakteru dyskryminującego, tj. naruszającego równość wobec prawa.**

W niniejszej sprawie właśnie taki przypadek zachodzi – ustawodawca zdecydował się na umorzenie składek wobec szerokiego kręgu podmiotów, jednak pominął grupę, która nie wyróżnia się żadną cechą, która uzasadniałaby takie pominięcie. Skarżąca podnosi, że ustawodawca nie uregulował sytuacji osób, które prowadziły działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegały obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, ale na zasadzie wyjątku od tej reguły, jako emeryci i renciści, byli zwolnieni z tego obowiązku.

Trybunał Konstytucyjny dokonuje kontroli elementów normatywnych, których istnienie warunkowałby konstytucyjność regulacji, na którą zdecydował się ustawodawca, a nie może dokonywać takiej kontroli gdyby ustawodawca zaniechał uregulowania jakiegoś zagadnienia. *In concreto* występuje pierwsza sytuacja – tj. ustawodawca zdecydował się na umorzenie składek względem oznaczonego kręgu podmiotów, gdy wykluczył z niego w sposób nieuzasadniony inny krąg podmiotów.

Trybunał Konstytucyjny pominięciem ustawowym zajmował się chociażby w sprawach o sygn. akt: SK 22/01 (tu wyrok z dnia 24 października 2001 r.) SK 42/03 (tu postanowienie z dnia 11 października 2004 r.) czy też K 1/15 (tu wyrok z dnia 23 lutego 2017 r.). Stąd też w tym zakresie można uznać, że orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego ma charakter ugruntowany.

Cechą relewantną pomiędzy kręgiem podmiotów -skazanym w art. 1 ustawy abolicyjnej jest generalny obowiązek ubezpieczenia, a w tym obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne. W tym ostatnim, najistotniejszym i w zasadzie wystarczającym zakresie emeryci i renciści nie różnią się niczym od kręgu podmiotów objętego ustawą abolicyjną. Tymczasem następuje w ich przypadku uszczuplenie majątkowe przez brak analogicznego umorzenia składek.

2.4. Zgodnie z dotychczasowym dorobkiem Trybunału Konstytucyjnego, zasada równości wobec prawa polega na tym, aby wszystkie podmioty prawa, charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu były traktowane równo, bez dyskryminowania i faworyzowania (tu można wskazać sprawy TK: U 7/87. SK6/01 czy 15/06). Jednocześnie trzeba przypomnieć, że ciężar dowodu, iż różnicowanie podmiotów posiadających wspólną cechę istotną spełnia wymóg treści i celu danej regulacji spoczywa na organie państwowym, który ustanowił zakwestionowany akt prawotwórczy (tak w wyroku TK z dnia 20 października 1998 r. w sprawie o sygn. akt K 7/98).

2.5. W niniejszej sprawie brak jakiegoś konkretnego powodu dla wprowadzonego rozróżnienia w ustawie abolicyjnej. Rozróżnienie to jest dyskryminujące i niezrozumiałe.

Z kolei warunkiem koniecznym dla wprowadzenia wyjątków jest jasno sformułowane kryterium, na podstawie którego dokonywane jest zróżnicowanie. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (np. wyrok z dnia 23 lutego 2017 r., w sprawie o sygn. akt K 2/15) wskazuje się, że wyjątki powinny spełniać konkretne kryteria:

- a) zróżnicowania muszą pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma, oraz służyć realizacji tego celu i treści. Wprowadzane odstępstwa od zasady równości muszą mieć charakter racjonalnie uzasadniony. Nie wolno dokonywać zróżnicowania według dowolnie ustalonego kryterium.
- b) zróżnicowania muszą być proporcjonalne. Waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych.
- c) zróżnicowania muszą pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Odnosząc się kolejno do wyżej wskazanych kryteriów odnośnie punktu a) wskazać należy, że umorzenie składek na ubezpieczenie zdrowotne emerytów lub rencistów wiązałoby się wprost z celem ustawodawcy, który uznał, że w związku z częstotliwością zmian przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zwłaszcza w zakresie dotyczącym zbiegu tytułów do ubezpieczeń, oraz trudnościami praktycznymi w określeniu podlegania obowiązkom składkowym należało uchwalić ustawę abolicyjną (vide: uzasadnienie projektu ustawy abolicyjnej, druk nr 382 Sejmu RP VII kadencji). W związku z tym cel i zasadnicza treść przepisów powinny obejmować też emerytów i rencistów prowadzących działalność gospodarczą.

Co do punktu b) wskazać należy, że brak zachowania proporcjonalności w działaniu ustawodawcy. Co więcej, zgodnie ze wskazanym już wyżej wnioskiem z większego na mniejsze (*a maiore ad minus*) skoro umarza się składki osób o znacznie większym zakresie obowiązków, to tym bardziej powinno się umorzyć składki względem osób o węższym zakresie obowiązków.

Również nie sposób wskazać na związek zróżnicowania z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi. Wręcz przeciwnie – zróżnicowanie wprowadzone przez ustawodawcę jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego i zasadami prawidłowej legislacji.

Z powyższych względów skarżąca podnosi, że ustawodawca w treści ustawy abolicyjnej doprowadził do nieuzasadnionego pominięcia kręgu podmiotów zobowiązanych jedynie do uiszczania składek na ubezpieczenie zdrowotne, czym naruszył konstytucyjną zasadę równości wobec prawa, która wystąpiła na tle ochrony prawa własności i innych praw majątkowych z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

2.6. Odnośnie prawa własności oraz innych praw majątkowych należy wskazać, iż na tle Konstytucji RP szeroko traktując się tenże przedmiot ochrony i niewątpliwie naruszeniem prawa własności i równego traktowania w tym zakresie jest brak działania ustawy abolicyjnej w stosunku do emerytów i rencistów prowadzących działalność gospodarczą. Bowiem nie bez znaczenia pozostają, że w art. 64 ust. 2 ustrojodawca podkreśla równą dla wszystkich ochronę prawa. W tym kontekście aktualna pozostaje argumentacja przedstawiona odnośnie art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego „adresatem obowiązków wynikających z prawa własności i innych praw majątkowych gwarantowanych w art. 64 Konstytucji są władze publiczne”

(wyrok z dnia 17 marca 2008 r. w sprawie o sygn. akt K 32/05) Dlatego ustawodawca wprowadzając regulacje, które dotyczą materii własności czy też po prostu majątkowych powinien mieć na uwadze równe traktowanie obywateli wobec powstającego i obowiązującego prawa.

W orzecznictwie zwraca się też uwagę, że Konstytucja chroni nie tylko już istniejącej własności oraz dysponowania nią, ale też prawo do jej nabywania, bogacenia się oraz podejmowania działań dla jej uzyskania (wyrok z dnia 31 stycznia 2001 r., sygnatura akt P 11/98). Ma to z pewnością ścisły związek z ochroną własności jako zasady ustrojowej z art. 21 ust. 1 Konstytucji RP i nie jest też przypadkiem, że ustrojodawca użył sformułowania „prawo do”, które wychodzi poza znaczenie cywilnoprawne prawa własności.

Dlatego też uszczuplenie majątkowe przez brak abolicji na równych warunkach dla podmiotów podobnych jest zdaniem skarżącej naruszeniem prawa własności, które podlega konstytucyjnej ochronie i to właśnie ze szczególnym podkreśleniem zasady równości. Przy tym w niniejszej sprawie nie występują przesłanki dla ograniczenia prawa własności z art. 64 ust. 3 czy też art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

2.7. Na powyższym tle i w ścisłym powiązaniu z naruszeniem praw jednostki (art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) pozostaje naruszenie zasad prawidłowej legislacji, których przestrzeganie jest konieczne dla demokratycznego państwa prawnego.

Pominięcie emerytów i rencistów w ustawie abolicyjnej pozostaje, jak już też wyżej podano, w kolizji z samym celem ustawodawcy. W uzasadnieniu projektu ustawy (druk sejmowy nr 382 Sejmu VII kadencji) wskazano wprost, że „Propozycja regulacji przewiduje możliwość umorzenia składek na własne ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy, oraz odsetek za zwłokę i pozostałych powstałych kosztów (w tym kosztów egzekucyjnych), dla wszystkich osób prowadzących pozarolniczą działalność, które w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. podlegały obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności i nie opłaciły należnych z tego tytułu składek.” Mianowicie, ustawodawca miał zamiar umorzyć składki zdrowotne za konkretny okres, jednak nieprawidłowo wskazał krąg podmiotów objętych ustawą abolicyjną – tzn. nie ujął wszystkich grup, które powinny podlegać umorzeniu.

W uzasadnieniu projektu podkreślano cel ustawy, którym z pewnością nie było wyłączenie możliwości umorzenia „samoistnych” składek zdrowotnych. Tymczasem nie dość wyraźnie i trafne sformułowanie ustawy – nie powinno powodować negatywnych konsekwencji dla obywatela.

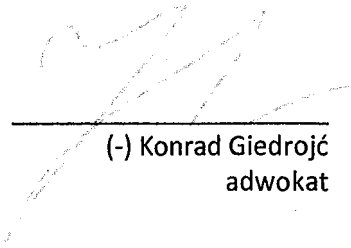
Powyższe wskazuje na naruszenie zasad demokratycznego państwa prawnego poprzez naruszenie zasad prawidłowej legislacji, zaś przede wszystkim zasady określoności prawa. Nie może być przecież tak, że ustawa pozostaje niedookreślona, niejasna i powodująca trudności interpretacyjne. Konieczny jest wymóg dostatecznej określoności i to bez pomijania kręgu podmiotów, która z zamierzeniem ustawodawcy powinna być adresatem określonych norm prawnych.

2.8. W konsekwencji skarżąca wskazuje, że jej konstytucyjne prawo własności w powiązaniu z konstytucyjnym prawem do równego traktowania przez władze publiczne zostały naruszone, gdyż o tych prawach ostatecznie orzeczono na podstawie ustawy, która jest niezgodna z Konstytucją.

*

Z tych powodów wnoszę jak we wstępie.

(-) Konrad Giedroń
adwokat

Wyk.: 7 egz.

Otrzymują:

1. Trybunał Konstytucyjny ;
2. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ;
3. Prokurator Generalny ;
4. Rzecznik Praw Obywatelskich ;
5. dodatkowy egzemplarz do akt sprawy x2 ;
6. a/a.

Zał.:

1. pełnomocnictwo ;
2. odpis wyroku z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt i wyroku z dnia marca 2018 r. Sądu Apelacyjnego w W w sprawie o sygn. akt ;
3. kserokopia koperty, którą przestano odpisy wyroków ;
4. decyzja z dnia grudnia 2016 r. o nr Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W ;
5. wyrok z dnia września 2017 r. Sądu Okręgowego w W , w sprawie o sygn. akt z uzasadnieniem ;
6. 5 odpisów skargi z załącznikami numer 1-5.